

‘Zijn de nachtmerries erger geworden?’

Timothy Sabian vond het maar niks om hier, in de spreekkamer van zijn psychiater, te zitten. En hij hield al helemaal niet van het etiket dat het hem opleverde. ‘Nee. Ik bedoel, ze blijven een beetje hetzelfde.’

‘Nou, dat is goed, dan. Ik ben zo blij dat te horen, Timothy: dat ze niet steeds erger worden.’

Soms krijg ik ze wanneer ik wakker ben, dacht Timothy, maar dat hield hij voor zich.

Dokter Percival leek een jaar of vijftig en hoewel hij ongeveer even oud moest zijn als Timothy’s vader zou zijn geweest, had hij hem nooit als een vaderfiguur beschouwd. Dit was een ander soort relatie.

‘En de insecten?’ vroeg de dokter.

‘Die zijn niet echt.’

Maar terwijl hij het zei, voelde Timothy ze over zijn buik kruipen.

In de medische literatuur werd het gevoel beschreven als ‘formicatie’, wat een stuk klinischer klonk dan wat het werkelijk was: het gevoel dat er dag en nacht beestjes over je heen kropen. En dan had je nog die constante jeuk, wat de artsen wetenschappelijker wilden laten klinken door het ‘pruritus’ te noemen.

Hij wilde niet dat dokter Percival de littekens van het krabben op zijn armen zou zien. En ook niet die van het pincet en het scheermesje, waarmee hij de insecten die zich verborgen in zijn huid had proberen eruit te peuten. Vandaag werd het verse bloed op zijn linkerarm aan het zicht onttrokken door het verband

dat hij eromheen had gewikkeld. En natuurlijk door de trui met lange mouwen.

En toch voelde Timothy de neiging om eraan te krabben, eraan te slaan, om ze op de een of andere manier weg te jagen.

Opzouten.

Weg.

Maar dat deed hij niet. In plaats daarvan bleef hij stil zitten en knikte hij begrijpend naar zijn psychiater. ‘Geen insecten. Dat is gewoon infestatiewaan.’

‘Dat klopt,’ reageerde dokter Percival. ‘Puur waandenkbeelden.’

Maar Timothy proefde een vleugje empathie, een subtiele verandering in de klank van zijn stem die hem duidelijk maakte dat de arts zijn patiënt niet zonder meer geloofde, maar probeerde te begrijpen wat de patiënt geloofde.

Hij had dit al eerder meegemaakt.

Hij had gezien hoe dit soort dingen eindigen.

Dat betekende dat het medeleven op de schopstoel zat en de diagnose op het punt stond haar intrede te doen. En op dat punt kon je niet meer terug. Wanneer de twijfel eenmaal toesloeg, had je een punt bereikt dat hoe meer je beweerde dat je niet gek was, hoe meer men ervan overtuigd raakte dat je dat juist wel was.

‘We weten allebei dat er geen insecten zijn,’ vervolgde dokter Percival, ‘maar waar ik meer in geïnteresseerd ben, is de vraag of ze je nog steeds dwarszitten.’

‘Ze zijn allemaal verdwenen,’ zei Timothy. ‘Ik ben hier vandaag dan ook niet voor de nachtmerries of de insecten.’

‘Oké. Vertel me dan maar waarom je hier vandaag wel bent.’

‘Hoe stop je het?’

‘Hoe stop je *wat*?’

‘De herrie. De stemmen. Heeft iedereen daar last van?’

‘Wat bedoel je?’

Omdat hij niet wilde dat zijn psychiater zou denken dat hij gek was, was Timothy hier niet eerder over begonnen, maar vandaag kreeg hij het gevoel dat het goed zou zijn om er eens naar te vra-

gen, gewoon voor de zekerheid, om er zeker van te zijn dat er niet echt iets mis was met hem.

‘Al dat gebabbel,’ zei hij. ‘De woorden en de spinnenwebdraden, heen en weer, zonder ophouden, elkaar aanrakend, kruisend, overlappend, zich om dingen heen wikkellend. Is er een manier om dat te stoppen?’

‘Vertel eens iets meer over dat gebabbel. Over hoe dat voelt.’

‘Ik zie een blad op de grond liggen en denk dan aan de boom die hem heeft laten vallen, wanneer die is geplant, hoelang hij al groeit, hoeveel andere bomen zijn wortels daar diep onder de grond aanraken. Een serveerster in een restaurant reikt me een pen aan om een handtekening op het bonnetje van mijn creditcard te zetten en dan denk ik aan alle mensen die die pen ooit hebben vastgehouden. Of ze een date hadden en daarna, nadat ze de pen hadden teruggegeven, een ijzige stilte was gevallen, of dat ze ruzie hadden gekregen op weg naar huis, of juist de liefde hadden bedreven. Ik kom op straat een meisje tegen, zie haar glimlachen om een appje en dan bedenk ik wat ze kan hebben gelezen.’

‘Dat laat eenvoudigweg zien dat je een levendige fantasie hebt.’

‘Maar u hoort ze dus niet?’

‘Ik beeld me verschillende scenario’s in. Ja, natuurlijk. Hoe situaties op verschillende manieren kunnen verlopen. Dat doet iedereen.’

‘Er is iets mis met mij.’

Dokter Percival wierp een blik op de wandklok, iets wat ze psychiaters zouden moeten afleren, vanwege de indruk die het op hun cliënten achterlaat.

Nog twintig minuten over.

‘Ik denk dat het een natuurlijk iets is om verbanden tussen bepaalde dingen te zien,’ zei de arts. ‘Dat je nadenkt over het verleden, de oorsprong en de toekomst van bepaalde dingen. Ik denk dat het een vaardigheid is die je door de tijd heen hebt ontwikkeld. En omdat je een fictieschrijver bent, heb je jezelf geleerd om te observeren en te analyseren. Je inkomen hangt ervan af. Haal creativiteit en geestesziekte niet door elkaar. Jouw fantasie is –’

‘Overactief. Dat kreeg ik op school al te horen: “Jij hebt een wat overactieve fantasie.” Kan dat?’

‘Het is maar een uitdrukking.’

‘Hoe kan je fantasie nou overactief zijn? Is er dan niet iets mis mee? Ik bedoel, als het actiever is dan het zou moeten zijn?’

‘Timothy, de fantasie van de meeste mensen is afgestompt door jaren van verstandig nadenken en –’

‘Afgeschuinde dromen.’

‘Afgeschuinde dromen?’

‘Dromen die op wigvormige manier zijn aangescherpt door ze vruchteloos tegen een spijkerharde realiteit aan te rammen.’

Timothy merkte dat hij aan zijn arm zat te krabben, vanwege de insecten die uit de open zweren kropen die hij zo zorgvuldig had verbonden en waarvan dokter Percival hem had verzekerd dat ze niet echt waren.

De psychiater hield hem nauwlettend in de gaten en krabbelde toen iets op zijn notitieblok – nog zo’n gewoonte van therapeuten die boekdelen sprak.

Soms vroeg Timothy zich af of dokter Percival echt wel dingen opschreef die met zijn situatie te maken hadden. Misschien was hij ondertussen wel met een boodschappenlijstje bezig. Of misschien zat hij dieren te tekenen. Misschien schreef hij wel een brief aan zijn dochter en zou hij die op de post doen zodra Timothy –

Vermoord hem.

‘Daar gaan we weer,’ fluisterde Timothy.

‘Wat is er?’

Zie je die briefopener op zijn bureau? Pak hem.

‘Nee.’ Timothy schudde zijn hoofd en probeerde de stem het zwijgen op te leggen. ‘Laat het ophouden. Laat het ophouden.’

Pak die brievenopener.

Dokter Percival hield hem nauwkeurig in de gaten. ‘Vertel me wat je op dit moment voelt, Timothy. Wat je hoort.’

‘Nee. Dat kan ik niet.’

Doe het.

Hij moest het laten ophouden. Het moest, het moest, het moest, het moest.

En er was maar één manier om dat voor elkaar te krijgen.

Timothy pakte de brievenopener.

‘Wat doe je?’

Steek hem nu in zijn nek.

‘Nee!’ gilde Timothy. ‘Dat kan ik niet!’

‘Wat kun je niet?’

Leun over het bureau, grijp hem bij zijn kraag om hem op zijn plek te houden en duw die brievenopener dan in zijn keel. Net als bij de anderen.

Nee, nee. Er zijn geen anderen geweest. Je liegt tegen me!

Ik lieg niet, Timothy. Je weet dat ik –

‘Nee!’

Maar toch stond hij op.

De psychiater deinsde langzaam achteruit en greep naar de knop onder zijn bureau, die knop die hij acht maanden geleden had ingedrukt en waarvan Timothy nog steeds wist dat hij er zat. Hij was tenslotte niet gek. Hij was niet gevaarlijk meer. Niet zoals toen.

Hij was niet... Nee, natuurlijk niet, anders zou hij hier vandaag niet zijn. Dan zou hij op de witte-jassen-plek zijn, met al die mensen die moeten worden opgesloten, omdat ze een gevaar voor zichzelf of voor anderen vormen.

De gekken.

De instabiele types.

Jij bent instabiel, Timothy. Je bent gek.

‘Nee, dat ben ik niet!’

‘Leg dat ding neer, Timothy.’

Maar Timothy liep om het bureau heen, naar de plek waar dokter Percival nu stond, die nog verder achteruitdeinsde, tot hij bijna bij het raam was.

Timothy voelde zijn handen beven. ‘U moet me helpen.’

‘Timothy, achteruit.’ Er klonk angst door in de stem van de psychiater. ‘Nu!’

Je hebt een levendige fantasie. Overactief. Er is iets mis.

Afgeschuinde dromen.

O, afgeschuinde dromen.

Net als de anderen.

En op dat moment duwde Timothy Sabian zijn psychiater hard tegen de muur en stak hij de briefopener in zijn eigen keel.

Het is niet de bedoeling dat je zoiets overleeft. Sommige mensen zeggen dat hij geluk had gehad; andere dat het een wonder was. Timothy wist alleen maar dat hij erna heel lang in het ziekenhuis lag. Zijn polsen en enkels waren vastgebonden, zodat hij niet kon bewegen, zichzelf niets kon aandoen, en ondanks alle medicijnen die ze hem gaven en elke therapie die ze op hem uitprobeerden, gingen de stemmen niet weg.

En de insecten ook niet.

Dat wist hij ook.

Vrijdag 2 november
New York
Schemer

‘Kom op,’ smeekte mijn stiefdochter me. ‘Nog één keer om de pompoenen heen. Echt. Ik kan het best.’

Dit was ons vierde bezoekje aan deze parkeerplaats sinds ze anderhalve week geleden zestien was geworden. Een dochter leren autorijden. Dat was een taak voor vaders en wat haar betrof, kwam ik daar nog het dichtst bij.

‘Ik moet terug, Tessa. Ik moet vanavond werken.’

‘Die zelfmoord, of niet?’

‘Ik kan je niks over die zaak vertellen.’

‘Dat dacht ik al.’

Ze zou helemaal niets moeten weten van waar ik mee bezig was, maar gezien degene die dood was en mijn soort werk, was het voor haar niet zo moeilijk geweest om te bedenken hoe ik de avond zou doorbrengen.

Maar hoe intelligent ze ook was, ze was niet bepaald een ster in autorijden.

Omdat ik geen pylonnen had, had ik voor pompoenen gekozen; het was daar het seizoen voor en daardoor waren ze momenteel niet duur.

‘Ik beloof je dat ik snel zal zijn en er niet nog meer zal pletten,’ beloofde Tessa me met één hand plechtig opgestoken. Daar zat ze dan op de bestuurdersstoel. Een leergierige, maar droevige blik in

haar ogen. Niet veel make-up, afgezien van haar knalrode nagellak. Donker, gitzwart geverfd haar.

‘Je weet wat deze pompoenen vertegenwoordigen, hè?’

‘Pylonnen.’

‘Mensen.’

‘Als het mensen waren, zouden ze opzijspringen.’

We woonden in New York, wat niet bepaald de ideale plek is om een tiener te leren dat het niet de taak van voetgangers is om te voorkomen dat ze worden overreden.

‘We kunnen niet hebben dat je met deze auto waar dan ook tegenaan rambamt,’ zei ik, ‘laat staan dat je over voetgangers heen walst.’

Ze keek me koel aan.

‘Wat?’

‘Zei je nou echt “rambamt”? Probeerde je nou hip te zijn?’

‘Dat was het eerste wat in me opkwam. Hoezo? *Was* het hip?’

‘Eh... nee.’

Ze had tot dusver twee van de acht pompoenen geplet en ik durfde mijn hand niet in het vuur te steken voor het behoud van de andere zes, vooral omdat we weer achtjes zouden gaan draaien, in plaats van gewoon op tijd stoppen zonder de pompoenen aan te raken, waar ze een stuk beter in was.

Eerder had ik de fout gemaakt om pompoenen als ‘groente’ te bestempelen, maar ze corrigeerde me meteen door op te merken dat het na-tuur-lijk fruit is en dat ie-der-een dat weet.

Met haar belachelijk hoge IQ zou ze vrijwel zeker foutloos en fluitend door het theoretisch examen rollen, maar het achter-het-stuur-gedeelte zou duidelijk een hele uitdaging worden.

‘Goed, eens even kijken.’ Ik wees naar haar handen. ‘Niet vergeten, tien uur en twee uur.’

‘Niet te geloven dat je nog steeds in het analoge tijdperk zit vastgeroest,’ klaagde ze op vermoeide toon, maar ze verplaatste haar handen wel naar de posities die ik haar eerder had laten zien. ‘Dat is zo twintigste-eeuws van jou. Dat maakt duidelijk hoe oud je al bent.’

‘Ik ben pas vijfendertig, Tessa.’

‘M-hm. En wat wil je daarmee zeggen?’

Ik wees naar de rij pompoenen. ‘Laten we eens zien of het deze keer wel lukt. En kijk uit voor voetgangers.’

‘Tja.’

‘En vergeet niet dat je, als je om wat voor reden dan ook begint te glijden, gewoon dezelfde kant op moet sturen, hoe onlogisch dat ook mag lijken.’

‘Rijd waarheen je glijdt.’

‘Precies.’

Ze stuurde om de eerste pompoen heen, daarna om de tweede en was vol zelfvertrouwen op weg naar de derde biologische pylon, toen ze een te krappe bocht nam. De klap en de hobbel maakten duidelijk wat er zojuist was gebeurd.

Ze kromp ineen.

‘Nog een vruchtaliteit,’ verzuchtte ik.

Ze keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

‘Kom op,’ zei ik. ‘Dat was grappig, of niet?’

‘Ik begin me zorgen om je te maken.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik ging echt ruim om die pompoen heen. Ik zeg het je. Misschien is hij door het corioliseffect voor de auto gerold.’

‘Kom. Laten we ze in de auto leggen en naar huis gaan.’

Veel stadsbewoners kiezen ervoor om geen eigen auto te hebben en ik begreep wel waarom. Als het niet noodzakelijk was geweest voor mijn werk voor de FBI, zou ik er misschien ook niet een hebben.

Ik stuurde mijn auto in de richting van de rondweg. Vanaf hier, op dit tijdstip, verwachtte ik dat we binnen een uur terug zouden zijn bij ons appartement.

Na enkele momenten zei Tessa: ‘Ik heb de video bekeken.’

‘De video?’

‘Die met de zoon van de senator erin.’

‘Tessa, ik had nog *zo* gezegd dat je niet –’

‘Weet ik, maar het was op het nieuws en... het was... Ik vond het niks. Ik vond het niet prettig om hem te zien.’

‘Natuurlijk was dat niet prettig.’ *Niemand zou zo’n video moeten zien*, dacht ik.

Onze Cyber Division probeerde de video zo veel mogelijk van het internet te halen, maar het leek niet veel te helpen. Als iets eenmaal op het internet staat, voer je een verloren strijd als je probeert het eraf te halen, zelfs met de hulpbronnen die het Bureau heeft.

‘Hoeveel heb je ervan gezien?’ vroeg ik haar.

‘Genoeg.’ En toen voegde ze eraan toe: ‘Maar als het zelfmoord is, waarom ben jij er dan bij betrokken? Dat begrijp ik nog steeds niet.’

Ik vertelde haar niet dat ik had gezien dat er iemand anders bij was, toen Jon Murray overleed. Dat wisten maar een paar mensen, inclusief onderdirecteur DeYoung en de senator, die me had gevraagd om deze avond naar zijn landgoed te komen, zodat ik zelf een kijkje kon nemen. Maar verder hadden we die informatie voor onszelf gehouden; ik wilde niet dat de pers dat aan de grote klok zou hangen. Op dit moment hadden we niet meer dan een strohalp en ik had meer informatie nodig voordat we meer details zouden loslaten.

‘Ik heb nooit gezegd dat ik erbij betrokken was,’ reageerde ik ontwijkend.

‘Hebbes.’ Ze kauwde ondertussen op veganistenvriendelijke kauwgom, waarvan ik niet eens wist dat het bestond voordat ik haar leerde kennen. ‘Dus wat zijn je plannen?’

‘Ik kan niet over de details van een onderzoek praten.’

‘Maar als dat wel zo was?’

‘Het spijt me.’

‘Grote lijnen.’

‘Mijn plannen... Hm, ik zou zeggen dat die zo geheim zijn, dat ik ze zelf niet eens ken.’

Ze hield op met kauwen. ‘Hoelang heb je erop gewacht tot je die opmerking kon gebruiken?’

‘Het is mogelijk dat ik die al een tijdje bewaar.’

‘Hm,’ zei ze op een toon die moeilijk te duiden viel.

Nou, dat ging weer lekker.

Christie, met wie ik nog geen twee maanden getrouwd was, had tegen me gezegd dat ik niet al te hard mijn best moest doen om een band met haar te smeden. Ik moest gewoon mezelf zijn. Maar ik was er nog steeds niet uit wie ik was in de rol van stiefvader. Ik was nooit eerder vader geweest en ik had al helemaal geen idee wat ik precies tegen een tienermeisje moest zeggen.

Tessa deed er het zwijgen toe en ik wist niet of ik nou een gespreksonderwerp moest aansnijden of niet. Uiteindelijk besloot ik om het op dat laatste te houden.

Empathie is nooit een van mijn sterkste punten geweest, maar ik had mijn best gedaan om me ten opzichte van haar begrijpend op te stellen. Het waren voor dit meisje een paar turbulente weken geweest.

Ze had een paar maanden lang een pleegzus gehad, maar nu was dat voorbij en haar buien waren erger geworden sinds ze weer enig kind was.

Azaliya Saleem was een meisje van veertien dat via een speciale regeling met de kindbescherming bij ons was geplaatst. Uiteindelijk was ze negen weken bij ons gebleven en daarna had een familielid van haar uit Kazachstan de zorg voor haar op zich genomen.

Azaliya was abrupt uit ons leven verdwenen en het had Tessa verrast. Om eerlijk te zijn had het een grotere impact op haar gehad dan ik had verwacht. Ik had me niet gerealiseerd hoeveel het voor haar had betekend om een zus te hebben, ook al was het maar een pleegzus.

‘Mag ik je iets vragen, Patrick?’ zei ze, waarmee ze mijn gedachtestroom onderbrak.

‘Tuurlijk.’

‘Weet jij waarom mam pissig op me is?’

‘Waarom denk je dat je moeder boos op je is?’

Ze haalde haar schouders op.

Tessa en Christie waren heel erg close met elkaar en Tessa begreep mijn vrouw nog beter dan ik. Maar goed, ik had Christie pas in het voorjaar voor het eerst ontmoet en had haar na een behoorlijk onstuimige romance ten huwelijk gevraagd. En omdat we geen goede reden konden verzinnen om de bruiloft uit te stellen, hadden we de knoop doorgesneden en waren we getrouwd.

Geen van beiden praatte veel over Tessa's biologische vader, maar van wat ik ervan begreep, was hij niet eens lang genoeg in de buurt gebleven om haar geboren te zien worden.

'Ze had dit weekend gewoon wat tijd voor zichzelf nodig,' legde ik uit.

'Je bedoelt tijd bij mij vandaan.'

Bij ons vandaan, dacht ik.

'Bij iedereen vandaan,' zei ik.

'Ja, maar een *klooster*?'

'Ze hebben daar een retraite. En dat is echt niet zo vreemd als het klinkt.'

'M-hm. Nou, het klinkt behoorlijk vreemd. Ik denk dat ze ergens door van slag is en ik wil weten wat dat is.'

Christie was een weekend weg voor een stilleretraite in het klooster van Gethsemani, op het platteland van Kentucky. Een van haar favoriete auteurs, Thomas Merton, had daar voor zijn dood in 1968 als kluizenaar gewoond.

Door de jaren heen waren er honderdduizenden of misschien wel miljoenen boeken van hem verkocht en omdat hij een gelofte van armoede had afgelegd, was het geld van de royalty's naar het klooster gegaan. Door gebruik te maken van deze fondsen, hadden ze naast hun kerk een retraitecentrum gebouwd. Het was open voor het publiek en zolang je maar reserveerde, kon je meedraaien in een stille retraite van drie of vier dagen, die je zelf moest zien in te vullen.

Christie was er een paar jaar geleden een keer geweest en had dinsdagavond enigszins impulsief besloten dat ze er nog eens naar-

toe wilde. Het bleek dat ze dit weekend nog een kamer vrij hadden en daarom was ze deze morgen naar Lexington gevlogen.

Terugkerend naar Tessa's bezorgdheid, zei ik: 'Maak je maar geen zorgen over je moeder. Die redt zich wel. Het is goed om mensen soms een beetje de ruimte te geven.'

'Ha!'

'Ha?'

'Ik heb je wel door. Eerst zei je dat ze "tijd" nodig had en toen dat we mensen "ruimte" moeten geven. Tijd en ruimte. En dat van meneer geospaatial onderzoeker himself.'

Ik had het niet eens gemerkt. 'Blij dat dat je is opgevallen.'

'Je realiseerde je niet eens dat je het zei, of wel?'

'Doe niet zo maf.'

Ze blies een kauwgombel. 'Ik dacht het al.'

Tijd en ruimte. Daar had ze gelijk in.

Ik laat middelen, motieven en mogelijkheden liever over aan mijn collega's. In plaats daarvan kijk ik naar context, tijdstip en locatie, als ik een moord of ander delict op wil lossen, omdat die veel betrouwbaardere informatie verschaffen om een onderzoek op te baseren. Op zoek gaan naar motieven is niet meer dan een gokspelletje waar we lang niet zo goed in zijn als de televisieseries je willen laten geloven.

Mensen vinden het heerlijk om naar motieven te vissen. Ze willen weten waarom iemand dit of dat heeft gedaan, wat de reden erachter is en zelfs wat ten grondslag ligt aan het gedrag van de dader. Een net en duidelijk forensisch antwoord, iets wat ze begrijpen en kunnen afbakenen.

'Heb je het altijd al leuk gevonden om brand te stichten?'

'Nee.'

'Wanneer ben je ermee begonnen?'

'Toen mijn moeder overleed. Op dat moment veranderde alles.'

Aha. Ja. Dus dat was het. Het verlies van zijn moeder. Dat verklaart een en ander. Dat is de stressfactor, de psychologische trigger waar we naar zochten. Zaak gesloten.

Het kan prettig zijn om die ene gebeurtenis te vinden die alle daaropvolgende keuzes die iemand maakt, verklaart; om een motief op de misdaad te kunnen plakken. Een manier om een logische reden te vinden.

Maar het leven zit niet zo overzichtelijk en simpel in elkaar. Hoewel er altijd motieven in het spel zijn, kun je nooit zeker van je zaak zijn. En daarom zoek je daarmee eerder naar indirecte bewijzen dan naar harde feiten, en ik bouw mijn onderzoeken liever op feiten dan op vermoedens.

Normaal gesproken word ik alleen gebeld nadat we een vergelijkende onderzoekanalyse hebben afgerond en een verband tussen meerdere misdaden denken te hebben vastgesteld. Maar omdat de onderdirecteur de senator persoonlijk kende, had hij me gevraagd om er eens in te duiken.

‘Jij hebt het talent om de verbanden achter de verbanden te zien,’ had hij tegen me gezegd. ‘Ik wil jou op deze zaak hebben.’

Tessa en ik kwamen bij ons appartement aan. Eenmaal binnen pakte ik een blik groentesoep – een maaltijd die zelfs *ik* kon klaar maken – en nadat we hadden gegeten, overtuigde ik me ervan dat zij zich had geïnstalleerd voor de avond en vertrok daarna naar het landhuis van de senator.

Het bevond zich niet ver buiten de stad en ik zou aankomen op ongeveer hetzelfde tijdstip als waarop twee dagen geleden zijn zoon was overleden, verdronken in hun verwarmde buitenzwembad.

Daar om dezelfde tijd zijn gaf me de mogelijkheid om de verlichting van de straatlantaarns om het landgoed te evalueren en de meest logische toegangs- en vluchtroutes te bepalen die degene kon hebben genomen van wie ik ervan overtuigd was dat hij had staan toekijken, terwijl die jonge man verdronk.